

netwerken

er is het vangnet, wachtende
handen als je danst op een koord
of aarzelt in een dakgoot

er zijn de netten van vissers
die varen over een lege zee:
soms halen ze schatten op,
resten van een verloren glorie;
soms een dode met open mond
een verbaasde op een bodem

er is het spoorwegnet dat
berichten heen en weer laat
gaan, van eenzame naar eenzame;
en moede krijgers vatten weer moed

alleen wie afgesneden is, moet
ten onder gaan: blijf niet op je
kamer, sla minstens op een klavier

tokkel op toetsen zoals een naakte
op een uitgeholde boomstam;
boet je netten, herstel de knopen,
hang ze op in de stormende wind

we zijn vissers en het net maakt
ons vissers van mensen, woorden
raken als vingertoppen aan elkaar

je bent enig maar niet de enige,
een geverfde vogel in een geverfde
vlucht – we hebben veren gemeen,
vermoeidheid en honger en meer nog
een heimwee: ergens willen we zijn

aankomen is weerkeren, van bij de
machtige monding naar de zekere
bron – neen, werk niet alleen,
word een knoop in het net:
woorden zijn een kneep in een wang,
een klopje op een schouder, een streling
soms over een gedroomde plek

Staf De Wilde